

Десислав Начков

ДОЧАКАНА

стихове

ФЕНЕЯ

ДЕСИСЛАВ НАЧКОВ ДОЧАКАНА

chitanka.info

ДОЧАКАНА

Тъй както малката звезда в мрака,
възвръща позабравена мечта
и всяка нощ на небосвода чака
да стопли тя поне една душа.

Тъй както малкото кокиче в двора,
разсейва плахо зимната тъга,
натрупаната в сънища умора
и трепетно вещае пролетта.

ЗА АВТОРА

Десислав Първанов Начков е роден на 16 април 1971 година в гр. Враца. Завършва гимназия в родния си град. През 1996 година завършва право в СУ „Св. Климент Охридски“, гр. София, а през 2000 година — икономика в ЮЗУ „Неофит Рилски“, гр. Благоевград. През 2008 година му е присъдена научна степен „доктор“ по право. Автор е на монографиите „Юридическа отговорност на независимите оценители и на регистрираните одитори“ и на „Престъпления при използване на атомната енергия за мирни цели“. Действащ магистрат, прокурор. Настоящата книга е първата му стихосбирка. Има публикувани отделни стихотворения в литературните сборници „Темида 2“, „Темида 3“ и „Темида 4“, издадени от Съюза на юристите в България.

ЛЮБОВНА ЛИРИКА

БЛЯН

*Защо съм тази вечер неспокоен,
обзет от мисли с тъжен епизод,
задъхани, разпръснати, фриволни,
застигнати от вятър бързоног?*

*Отиде си на странството покоя,
кристалният, треперещ детски свян,
заблудите, на грешките пороя,
но аз не се почувствах поруган.*

*Коварна сянка хвърли във душата,
на нова болка странния вертеп,
уплаших се, но не е ли тя, която,
свали от мен наивния ми креп?*

*Не смея да призная, но съм влюбен,
а тя е по-реална и от ден;
ще скъсам и с последната заблуда,
дано така се приближи до мен.*

*Сега аз знам защо съм неспокоен,
разхождащ се ревниво изтерзан;
луната крие се в тъмните подмоли,
засрамена от новия ми блян.*

ДИЛЕМА

*Прохладна есен хвърли замислена позлата
и тиха скръб отрони молитвена сълза,
но вместо да възкръсне за нов живот душата,
тя къпе се във болка и стене със тъга.*

*Тъга, но не от липса, от някаква заблуда;
тъга, но не от поза или от суета;
от радост аз съм тъжен и в себе си се чудя,
лятя или пропадам надолу в пропастта.*

*Намерих огледало в пустинята враждебна,
по-чисто от живота, по сладко от смъртта;
огледах се, почувствах се някому потребен,
на малко стъкълце затворих се в света.*

*Но мойто огледало, макар кристалночисто,
лишено е от блясък и своя светлина,
безцветното блаженство на образа му искрен,
на никому ненужен се губи в сивота.*

*Аз в слънцето съм влюбен, а не във сенки бледи,
родени от мъглата във моята душа;
звездица ще откъсна и в нея ще погледна,
пък после нека тъна навеки в тъмнина.*

*И ако някой нявга реши да ме попита:
Защо се къпя в болка? В какво е моя грях?
И аз не знам, но мисля, че тъй съм бил орисан,
навеки да съм тъжен, че нея не избрах.*

ЕЛА ПРИ МЕН АКРОСТИХ

*Е*два ли ще надвия на ината,
*Л*ишил ме от обичана жена,
А бях решил душата си да пратя
при нейната нестоплена душа.
*Р*азбрах, че няма логика в нещата
И мъча се да свикна със това...
*М*олитвено протягам си ръката:
*Е*ла и донеси ми любовта!
*Н*е ни подхвърляй пак на самотата!

ЗАБРАНЕНА ЛЮБОВ

*Прости ми неочакваната пролет,
която ни живота разведри;
излъгах те, помислих си, че мога
да бъда твой без корист, но уви...*

*Сега си спомням лудото ни лято,
когато те за себе си открих;
изгубих те, а после непонятно
в сърцето си аз пак те преоткрих.*

*И някак си неволно — по момчешки
обикнах те със цялата душа.
Сега си спомням първата си грешка,
че не успях това да премълча.*

*Посрещна ме в съмнение и без вяра,
че чудото ще стане между нас,
а аз наивно някак си повтарях,
че ще съм твой до сетния си час.*

*Сега съм твой, но толкова далече
съдбата ни е тласнала преди,
че ние били сме разделени вече,
когато всеки другия откри.*

*И поривът на свежата ни пролет;
безсмислен, безнадежден, закъснял,
в сърцата наши ден след ден ще рони
за миналото упрек и печал.*

*Да те запазя не намерих сили;
на скрупули удавих се в калта;*

*не бях достоен мъж до теб — прости ми,
че не успях докрай да издържа!*

*След миг нас вече няма да ни има,
прегърнати под влюбена луна,
и спомените бавно ще изстинат,
покрити на забрава с пепелта.*

*Обичам те дори да няма смисъл
да казвам вече някога това.
Последното, което ще ти пиша
са тези мои искрени слова.*

КОГАТО

*Когато на скръбта воала се разстеле
и хорска завист легне над твоите мечти,
когато те прекърши на тежки грижи време,
ще ме потърсиш ти.*

*Когато светла радост душата ти обземе
и слънчев лъч игриво лице ти озари,
когато влюбен вятър косата ти поеме,
ще ме извикаш ти.*

*Когато мъст горчива разума ти обсеби
и присмех и омраза в душата ти ехти,
когато се почувстваш излишна, безполезна,
ще ме проклинаш ти.*

*Когато пък поискаш приятелство нетленно
и светло възкресение във земните си дни,
когато зажадуваш за обич споделена,
ще ме обикнеш ти.*

ОБИЧАМ ТЕ АКРОСТИХ

*Обзема ме на твоя дъх покоя,
белязан със небесен аромат;
искрице възжелана, свидна моя
чаровнице от мил и нежен свят!
Аз вдишвам непорочност безконечна,
молитва, свян и нежност във триптих...*

*Това, което искам да прошепна
е вписано във този акростих.*

ПОСВЕЩЕНИЕ АКРОСТИХ

*Неволно позволих си да мечтая,
А имах си и повод за това;*

*Той беше тук в уютната ни стая,
един прекрасен спомен за мига...
Благодаря, че тръгна с мен към рая!*

ПЪРВО И ПОСЛЕДНО

*Кажу, какво успях да проиграя?
Какво сгреших? С кое те нагрубих?
Поне това заслужил съм да зная,
ако останалото не простиш.*

*Не ме мъчи с мълчание сурово;
едва ли ще спечелим от това.
Безмълвието гневно е отрова,
която изтощава любовта.*

*Едва ли трябва толкова безславно
да вкусим от поредния провал
и всеки с упрека да страда бавно,
че не е своята радост изживял.*

*Преди да пипнеш нишката последна,
кажи ми във какво се провалих
и ако присъдата е неизбежна,
ти просто скъсай този мой стих.*

РАЗДВОЕНИЕ

*Във скута на едно безсънно утро
погледнах наша снимка и видях;
Ти беше там — усмихната уютно,
но себе си до тебе не познах.*

*Мираж ли беше всичко или някак
човека, който гледаше към мен
бе същият, но твърде непонятно
ми бе присъствието му тук във този ден?*

*Загледах се във снимката тревожно,
не можех да повярвам на това:
Бях с теб тогава и не е възможно
да не позная себе си сега.*

*Къде съм аз и има ли надежда
да седна пак във снимката при теб,
да мога пак безстрашно да погледна,
обичания малък наш портрет?*

*Познавам го и завист непочтена
прокрадна се в душата ми за миг,
и тайно пожелах си да съм него,
и да ме гледаш ти като преди.*

*От себе си неволно се отрекох;
дано така заслужи любовта,
която взе ми онзи от портрета
и хвърли ме в жестока самота...
Във скута на едно безсънно утро
погледнах наша снимка и разбрах;
ти беше там — усмихната уютно,*

и искаше ми се при теб да бях.

СПОМЕН ЗА ДВАМА

*Помня как почувствах се човек:
Беше пролет, бяхме двама — млади,
беше вечер, вятъра бе лек,
кестени цъфтяха голобради.*

*Помня как седяхме двама с теб,
чакащи на пейката в тъмата,
мрежата от клони като креп,
милваше ни нежно по лицата.*

*Помня, че блещукаше луна,
помня, че тъмнееше балкана,
помня, че отрони се звезда,
като цвят в небесната поляна.*

*Нямаше ни птици, ни цветя;
Беше пролет още неродена,
Нямаше преструвка, суета;
Беше радост тук при нас стаена.*

*Нямаше съмнения и сплетни;
Нямаше въпроси — изтерзани;
Само ние бяхме там — сами,
само ние седяхме — замечтани.*

*Помня — тук почувствах се човек,
скътах светъл спомен във душата,
бях със теб, а вятъра бе лек,
гледах те на пейката в тъмата.*

*Истина ли беше или не?
Нямаше ли някаква измама?*

*Веч не помня: Как? Кога? Къде?
Само знам, че ние бяхме двама.*

СЪЗЕРЦАНИЯ

АЛМАНАХ НА ПОГЛЕДИТЕ

*Тази вечер гледах към звездите
и разлиствах миналия ден,
спомняйки си погледите скрити,
вперени от другите към мен.*

*Всички бяха толкова различни,
както и посланията във тях
и се мъчех, гледайки в звездите,
да ги сложа в своя алманах.*

*Да усетя истинските думи;
неизказаното да прозра;
да запазя всичко във албума;
да докосна, без да повредя.*

*Остроумен отговор да давам
мислено на всякакъв въпрос,
който всеки поглед ми задава
без да има отговор готов.*

*Гледах небосвода и се питах:
Имаше ли смисъл във това
да надничам всекиму в очите
или беше просто суета?*

*Страницата свърши и звездите
избледняха в утринния здрач,
спомена за погледите скрити
гасне в натежалия клепач.*

*И така разтвори алманаха
под разлистащото се небе,*

*своето пробуждане дочаках,
вперил поглед без да знам къде.*

В ПИРИН

*Тръгнахме с началото на изгрева,
заредени с трепетно очакване,
че ще видим гледките невидждани,
своето откриване дочакали.*

*Запъляхме бавно по пътеката,
виеща се нейде в неизвестното,
борехме се с жилавите клекове
от копнежа по върха унесени.*

*И когато за почивка спирахме,
пак нагоре сочеха очите ни,
час по-скоро жадни да достигнат образа,
създаден във мечтите ни.*

*Времето бе спряло и ни гледаше,
вятъра танцуваше подканващо,
сякаш искаше да сподели победата
дето там, най-горе ни причакваше.*

*Уморени, слисани и вярващи,
стигнахме — прозрели изначалното;
сутринта ни изгрева изпращаше,
а сега посрещаше ни залеза.*

ВЕЧЕР НА МОРСКИЯ БРЯГ

На съпругата ми и дъщеря ни

*Спомних си, когато бяхме тримата,
седнали на пясъка след залеза,
вятъра, извиращ от невинното
милваше се със вълните алени.*

*Слънцето току-що бе изчезнало,
потопило сънища във спомена,
чайките се губеха във бездните,
от нощта пристигаща подгонени.*

*Гледахме безкрая с умиление,
стоплени от благодарност искрена,
вричахме се в нашето спасение,
уморени, плахи и пречистени.*

*И така стаени и безименни,
седнали на пясъка сред нищото...
Спомних си, че бяхме само тримата
и че всичко друго бе излишно.*

ЕСЕНЕН СНЯГ

*Чистотата на първия сняг,
с нежна ласка погали земята
и прогониха сивия мрак,
рой снежинки — искри от луната.*

*Завъртяха вълшебно хоро,
вихри палави, необуздани
и извиха мелодии в едно
ветровете на своето пиано.*

*Чистотата на първия сняг,
с нежна ласка изми пустотата
и разнесе събрания прах
през горчивите дни във душата.*

ЗАЛЕЗ

*На запад слънцето отива
към непознати светове
и с пурпур залеза облива
тополовите върхове.*

*Прегръщат се кафяви, златни,
червени, сини цветове,
полъхва нежно топъл вятър
и гали с чудни звукове.*

*В сребро изгряла е луната
с полуотворено око
и под властта на красотата
замира всяко същество.*

*Копнеж, блянове, мечти,
преплитат се сега в душата,
заспиват хорските сплетни
на залеза от красотата.*

ЗАМИСЛЕНА МЪГЛА

*Посвещавам на светлата памет на дядо
Стоян и баба Митка*

*Замислена мъгла
от есенна сълза,
стаила сив покой
от капчици безброй.
Последна блага вест
за пътника злочест,
залюбил вечността,
спасен от тленността.
Живота изживял
във радост и печал
и своя път поел
след вечния предел.
Замислена мъгла
от есенна сълза,
на спомен вечно жив
последния мотив.*

КАРТИНА

*Със снежнобяла одежда,
на дързост и вяра от прежда,
облякох се да ме зарежда
със светлина и надежда.*

*Преплетени клони поставих,
суетните мисли забравих,
пътека за нейде направих
и времето в нея забавих.*

*Небето тежеше във сиво,
замислено, тихо, мъгливо,
а слънцето все още живо
се скриваше бавно, лениво.*

*Така нарисувах съня си;
спокоен, притихнал, навъсен;
накрая снежинки поръсих
и с тях се понесох в ума си.*

КРЪГОВРАТ

*Подухват ветровете на нощта,
прелитат волни сенки над земята,
звездите — осветили вечността,
забодени навред в безкрайността,
кристалчета на дните от снагата.*

*Покой и прелест — прелест и покой
замръзнала в целувка е реката,
забравила за летния дневен зной,
отпусната като след див порой,
блещука в светлината на луната.*

*Нима отново ден ще озари
потъналата в сънища природа
и светло зарево ще извести
на дремещите в щастие и мечти,
че слънце ще огрее небосвода?*

*Това е неизменния кръговрат;
и тъй, когато блесне пак луната
и нощни сенки тихо затрептят,
звездите на света ще известят
за вятъра, нощта и тишината.*

ПЕЧАЛНА ПРОЛЕТ

*Кафявата пролетна степ и мъглата,
на дългата зима последния дъх,
финален акорд на студения вятър,
заливащ земята със траурен лъх.*

*Заспали дървета, преплетени клони,
врабци оцелели, покой и тъга,
а куче премръзнало сенките гони
и в кални купчини се топи снега.*

*Едва очертали се мъртви пътеки,
безлично опасват широката степ
и губят се нейде във мрака далеко,
на есенен спомен под сивия креп.*

ПОГАЛЕНА

*В безименните ласки на нощта
денят се ражда светло окрилен,
въздъхвайки в зората потопен,
изпращащ във забрава немоцта.*

*Пътека от лъчиста синева
полюшва с непринуден звън листата,
оглежда се в очите на росата
и слива се с на слънцето зова.*

*Далече над планинските чела
щастливи птици плуват в небесата,
поклащани на вятър от ръката
дървета са разперили крила.*

*Тревите като свежо кадифе
танцуват в своеволие и забрава
и летен дъх цветята съзерцава,
разстлал се над зеленото поле.*

*Омайна песен пее утринта,
подкрепяна от цялата природа,
хармония изпълва небосвода
и пръска се в лъчи и светлина.*

*Отиде си притихнала нощта;
остави само спомен и росата;
презираща на дните суетата
дали ще се завърне вече тя?*

ПРОЗОРЧЕ СВЕТЕЩО

*Прозорче светещо
в тъмата кретаща,
стаило тайната
на нощ разкаяна.*

*Дали зад себе си
ти криеш трепети,
или в безлуние
мълвиш безумия?*

*Дали в сумрака си
плетеш очаквания,
или си скътало
тъга размътена?*

*Прозорче светещо
в тъмата кретаща;
разкрий ми тайната,
оназ — неznайната.*

ПЪТЕКАТА

*Пътеката със есенни листа
смирено е отпуснала снагата,
частица на света от кръговрата,
пътеката — браздяща вечността.*

*Със пролетни очаквания живя
и свежа прелест пълни и душата;
на лятна утрин страстно пи росата
и радва се на дните с радостта.*

*Но есенно дихание се простря
и пурпурни огньове заблестяха,
надежди и очаквания замряха,
затрупани под жълтите листа.*

*Съзираща на времето обрата,
оставила в пространството следа;
пътеката — браздяща вечността;
пътеката е символ на съдбата.*

ПЪТНИК

*Под тъжното съзвучие на дъжда,
забравен ромон тиха горест скътал
в замислените сенки на нощта,
самотен пътник в мрака се запътил.*

*На пътя му се стеле тъмнина,
студени клони плахо се навеждат,
едничък само на света дъжда,
полива го със вяра и надежда.*

*Под тъжното съзвучие на дъжда,
забравен ромон тиха горест скътал,
изпълнен от копнеж съм светлина,
кой знае накъде се е запътил?*

САМОТНО

Сама душа
върви в дъжда,
във тъмен град,
без път, без свят.
Тревожна нощ,
стаила мощ
над нея бди
и лее сълзи.
Далеч назад
спи в спомен млад,
ветреца ням;
недоразбран.
Заровил лик
във онзи миг
на първи хлад
над тъжен град.
Напред без дом
и крадешком
върви душа,
сама в дъжда.
А някой там,
без свян и срам
мечтае в сън
да бъде вън.

СТРАНЕН СЪН

*Влязох във съня си със идея
да проклинам всичко тук, сега,
дето иначе няма да посмея
да докосна, за да нараня.*

*Да премисля старите въпроси,
неудобен отговор да дам,
да отричам, ядно да жигосвам,
да се чувствам безопасно сам.*

*Да злорадствам без да се срамувам
и изпитвам някаква вина,
да говоря без да се преструвам,
че съм чужд на всякаква злина.*

*Влязох във съня си и се стреснах;
колко мимолетно би било
прошката в душата да заместя
с яден отговор на всяко зло.*

*И от тази мисъл се пробудих;
върнах се в живота — не разбрал,
истина ли е или заблуда
туй, което в унес бях прозрял?*

ПРОНИКНОВЕНИЯ

БЯГАЙ

На брат, ми Николай

*Бягай бързо! Животът ще спре
ако в миг неразумно — блажен
се почувстваш внезапно добре,
от успехите свои пленен.*

*Не почивай на пясъка мек,
изградил илюзорната шир
на заблуда у всеки човек,
че живее със себе си в мир!*

*Избери каменистия път;
него никой не ще пресече
и не чакай тъй лесно върхът!
Просто бягай, но знай накъде!*

ДОЧАКАНА

*Тъй както малката звездица в мрака,
възвръща позабравена мечта
и всяка нощ на небосвода чака
да стопли тя поне една душа.*

*Тъй както малкото кокиче в двора,
разсейва плахо зимната тъга,
натрупаната в сънища умора
и трепетно вещае пролетта.*

*Това си ти — надежда и утеха,
сред тъмна нощ очаквана заря,
цветец след дълги зими неповехнал,
едничка моя мила дъщеря.*

ЕКЗИСТЕНЦИАЛНО

*Заради кой си струва да живеем?
Децата са стремеж към вечността;
единствен път по който ще успеем
да не угаснем тихо, без следа.*

*Родителите, братята, сестрите,
с които свързани сме цял живот,
със обща кръв от спомени пропита,
крепяща ни в падение и възход.*

*Съпругите с които сме се клели
да бъдем заедно и след смъртта,
товара на семейството поели,
усърден страж: на общата мечта.*

*Приятелите, заради които
понякога и упреци търпим,
но в трудни дни един на друг разчитаме
и пазим се във зло да устоим.*

*Заради тях си струва да живеем!
Доброто в нас на тях да посветим!
Да страдаме, да търсим, да милеем
и ако паднем пак да продължим!*

*А за какво си струва да живеем?
На спомена за топлия уют;
да пазим миналото ни да не изтлее,
обгърнато в забрава, мрак и студ?
За бъдещето — ярко очертано
във планове, насоки и мечти,
което в миг без смисъл ще остане*

ако изгубим и една мечта дори?

*Или за трезвото ни настояще —
реално, без излишни цветове,
завихрено, забързано, незрящо,
препускащо към края без да спре?*

*За кой и за какво да се живее —
въпроси, чийто отговор е там,
където всеки дръзва да посмее
свой собствен смисъл да потърси сам.*

ЗАБРАВЕНИТЕ ЧУДЕСА

*Изстраданите наши чудеса
в които сме престанали да вярваме,
любимите ни някога места,
които днес не смеем да посещаваме;*

*усмихнатите и добри очи,
които сме престанали да виждаме
и трепетите в нашите души
отдавна с топли чувства несъзидани.*

*Когато навести ни вечерта
и всички те изникнат пак във спомена,
ще им отворим ли поне една врата
или ще ги оставим пак бездомни?*

*Ще им открием ли кътчето във нас,
запазено в сърцето — недокоснато;
ще им говорим ли с потаен глас
за сънищата наши — недоносени?*

*Ако прогоним всички чудеса
в живота си — нещастни и щастливи,
какво ще ни споможда във съня
и ще ни спомня, че сме още живи?*

ИСТИНСКИТЕ ЧУВСТВА

*Помисли за хората, които
подминаваш без да поздравиш,
а си спомняш само в дни сърдити,
търсейки проблем да споделиш!*

*Подари усмивка на онези,
дето пренебрегваш на инат,
но когато погледа си свеждаш
нужни са ти като опиат!*

*Забрави притворството и фалша
на „приятелствата“ без душа;
те не светят, а блестят за кратко,
и не топят в миг на пустота!*

*На живота си безумно кратък
всички ние единствено дължим,
истинските чувства, без остатък
истински със друг да споделим.*

ПОЖЕЛАНИЕ

*Не припомняй цветните неща,
миналото твое украсили!
Не докосвай струната една,
вплела спомена за дните мили!*

*Не отваряй свидната врата,
гдето подминавал си с години!
Не бери последните цветя,
призори в домашната градина!*

*Не кълни се в стари божества,
някога от тебе обругавани!
Не рисувай със една боя,
по платната, вече изоставени!*

*Посети невиджани места
във душата — още недокоснати,
и опитай свежите вина
на мечтите свои — омагьосани.*

СИНЯТА ТЕТРАДКА

*Днес случайно се зачетох в синята тетрадка,
там, където своите мисли в стихове редувах
и младежките копнежи в думи запечатвах,
изповядвах, заклеявах, честно — без преструвки.*

*Стори ми се неуместно пак да се завръщам
в спомените черно-бели, вплетени в листата,
да ги пак съпреживявам, кротко — без прегръдка,
вместо нови да потърся, давайки нататък.*

*Уж случайно, а сърцето миг след миг се трогва
от това, че е открило себе си отново,
сгушено безброй години в кратичките строфи,
като камък във земята някога заровен.*

*И когато пак затворя синята тетрадка,
стиховете си наивни дълго ще повтарям,
мъчейки се да разкрия скритата загадка,
на отминалото време смисъла забравен.*

СЪДБА

*Една мъничка думичка — съдба;
а колко много всъщност означава;
едни със злоба хвърлят я в прахта,
а други я покриват с вечна слава.*

*У всеки тя с различно е лице;
Веднъж те радва, друг път огорчава,
но бързай ти, побързай да живееш,
че времето лети и отминава!*

*Живота не обръща се назад,
върви безспирно и не се повтаря;
днес забелязваш, че си още млад,
а утре пламъка във теб догаря.*

*Тогава ти си спомняш младостта,
със пориви в сърцето изживяни;
на миналото зарад сладостта
живота си пожертвал би в замяна.*

*Спечелиш ли пари на този свят
не считай го за щастие голямо!
Щастлив ще бъдеш ти ако си млад,
дори това да притежаваш само.*

Издание:

Автор: Десислав Начков

Заглавие: Дочакана

Издание: първо

Издател: Феня

Година на издаване: 2012

Тип: стихосбирка

Националност: българска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14902>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.